

A madridi Epoca a következőket jelenti: A Tuzától Mulugáig húzódó vonalra egy új Kohi lépett föl, aki a szent háborút hirdeti a franciák ellen és felszólítja a kabilokat, hogy seregeikkel vonuljanak a franciák ellen és üzzék ki őket az országból. Az a tény, hogy a francia helyőrségek Marokkóban néhány pozíciót elhagytak, igen jelentős mértékben járul hozzá a kabilok önértetének és ellenszenvének növeléséhez.

A szabadkai szerbek hírek.

Szabadkai tudósítónk jelenti: Izgalmas szenzációként hatott augusztus közepe táján a hír, hogy négy előkelő, gazdag szabadkai szerb nemzetségű polgárt a katonai hatóság tuszul kijelölt és Szabadkáról elszállított. Szükségesnek mutatkozott a katonai hatóságnak ez a ténykedése, mert a bácskai és szerémi községek szerb lakói nyugtalanítani kezdték a községek békéjét, csendjét és amint utóbb ki is derült, a magukról megfellelkezett szerbek egy része a leggyalázatosabb hazáruulást követte el.

Egy hónapig voltak távol Szabadkától és családjuktól Manojlovics János dr., Manojlovics Vladisláv dr., Manojlovics Cvetkó és Rádics József gazdag, előkelő szerb polgárok, ma azután rájuk nézve kedvező fordulatról értesítette a katonai parancsnokság Purgly Sándor főispánt. Minthogy a szabadkai szerb polgárság hazafiúi kötelességeit e nehéz órákban is hiven teljesíti és mind ez ideig a legkisebb panasza ellenük fel nem merült, — a katonai hatóság nem tartja szükségesnek a tuszokat tovább is fogva tartani, ezért mai napon szabadon bocsájtotta őket.

A CSINGTAUI ERŐD OSTROMA.

Páris, szeptember 21. Rómán át a Havas-ügynökség jelenti Pekingből szeptember 19-iki kelettel:

Eisenach báró, a pekingi német követ-ség második titkára, aki mint önkéntes a csingtaui helyőrségben szolgál, az előőrsök összeütközése folyamán elesett. A németek elbeszélése szerint egyik repülőgépek bombát dobott a japánokra. A bomba 30 japán katonát megölt. A japánok csoportonként közelednek az erődökhöz.

Az oroszok és a mi sebesültünk.

Egy székelyudvarhelyi őrmestert ápolnak most Kolozsvárott, akiről kiderült, hogy először orosz Vöröskeresztesek ápolták és hogy az oroszok bocsátották haza Magyarországra sebesülése után. A székely vitéz a következő dolgokat mondotta el:

— Kettős megsebesülésem után a harmezőn, ahol még akkor erősen dult a harc, elvesztettem eszméletemet. Mire öntudatomat visszanyertem, már kórházban voltam, betegágyon feküdtem. Körülöttem csupa idegen arcokat találtam. Teljesen idegen beszéd, az ellenség nyelvén kiejtett szavak ütötték meg fületem. Orosz tábori kórházban voltam. Egyszerre aggódni kezdtem életem, sorsom felett. Közelebb éreztem magamhoz ekkor a halált, mint pár órával előbb a csatában, a golyózápor közepette. Lassan azonban megnyugodtam, mert az orosz orvosok előzékenységéből s az ápolónők gyöngédségéből valóban nem láthattam ki semmi közvetlen veszélyt. Parányi kis aggodalmam azonban mégis maradt fenn s ezt pár nappal később egy magasrangú orosz tiszt teljesen eloszlatta. A tiszt szemlére jött a tábori kórházba. Minden ágynál megállt és minden sebesülthöz volt néhány szava. Engem sem ke-

rült el. Talán még figyelmesebben, előzékenyebben érdeklődött tőlem kilétem és egészségi állapotom iránt. Tört németiséggel feleltem szintén német nyelven hozzám intézett kérdéseire. A kezelőorvosom is közbeszólt s így tünt ki, hogy három-négy nap múlva már annyira jobban leszek, hogy a kórházból továbbíthatnak. Ekkor az orosz tiszt ezt kérdezte tőlem:

— Innen hová akar menni?

Ujra megdobbant a szívem, mert a kérdést félreértettem és nagyon aggódni kezdtem. Jóakaróm, úgy látszik, leolvasta arcomról aggodalmamat, mert most már valószínűleg faggatni kezdett, hogy nem akarok-e visszamenni a mieink táborába, hogy onnan azután családom körébe kerülhessek. Felszakadt belőlem a vágyakozás és mohón nyilatkoztam: háza akarok menni! A tiszt rögtön kiadta a parancsot, hogy mihelyst felkelhetek, két katonát szállítson vissza az előőrséinkig. Harmadnapra e jelenet után a szabadító parancsot végre is hajtották. Két orosz katonát adtak mellém, akik, mivel sebesült lábamon menni nem tudtam, kezükbe fogott fegyvereikre ültettek. Én jobbról is, balról is átöleltem az orosz katonák nyakát és elindultunk előőrséink felé, mintha világháború nem is volna. Előőrséink tüzeléssel fogadtak, mikor lőtávolságra érve megpillantottak. Süvítették körülöttünk a golyók, de szerencsére egyik sem talált. Erre az orosz katonák elővették zsebkezdőiket és azokkal integettek a mieinknek, akik be is szüntették a tüzelést. Elértük az előőrséinket. Az orosz katonák engem átadtak s azután visszamentek az övéik közé.

A SZÁZADOS KUTYÁJA.

Az északi harctérről érkezett egyik tiszt beszélt el az alábbi megindító történetet.

— Egyik századosunk elhozta magával a kutyáját a háborúba is. Századosunk az első csatában — hogy úgy mondjam — eltűnt. Eltűnt, mert egyáltalában nem tudjuk róla, elesett-e vagy orosz hadifogságba került. Pompás kutyája azonban továbbra is nálunk maradt. Csapatunkat, — szabad így kifejezni, — ritka hűséggel, vakmerő elszántsággal több csatában követte tűzön-vízen keresztül. Mindig ott csaholt a lövészárkokban s ha rohantunk előre, velünk futott az állat is. Az utolsó harcainkban, melyekben én is megsebesültem, egyszerre eltűnt a kutya. Néhányan látták, hogy a tűzharoban egyszerre csak felfigyelt az állat s azután egy határozott irányba elfutott. Mikor kerestük a százados kutyáját, egy magyar bakám jellemző megjegyzést tett:

— Alássan jelentem: ne tessék keresni. Mi úgy tudjuk, hogy minden ebnek a gazdája sorsa jut ki...

— Mióta itthon vagyok, sokan érdeklődtek nálam a százados sorsa iránt és én a baka megjegyzésére emlékezve, mindenkinek a kutyája történetét meséltem el...

A GÖRÖG FLOTTA ÚJ PARANCSNOKA.

Athén, szeptember 21. Itteni lapjelentések szerint Mac Keer tengernagy, a görögországi angol tengerészeti misszió főnöke átvette a görög flotta parancsnokságát. Kundurictis tengernagy, az eddigi flottaparancsnok két hónapi szabadságot kapott.

Németország nem akar békülni.

Berlin, szeptember 21. A Norddeutsche Allgemeine Zeitung írja: A Reuter-ügynökség washingtoni jelentése szerint az ottani német nagykövet kijelentette, hogy Németország kész a békére, ha Németország területi integritását nem bántják. Ilyen jelentések célja azt az impressziót kelteni, mintha Németország tekintet nélkül nyugati és keleti seregeinek győzelmi sorozataira, belefáradt volna a harcba. Németország e pillanatban egyáltalában nem gondol arra, hogy bármiféle békeajánlatot tegyen. Ismételjük, Né-

metország egyetlen célja az, hogy az ellene bűnös módon fölidézett háborút becsülettel végigkiüzdje.

A németek sikeres támadásai.

Berlin, szeptember 21. A francia és angol hadsereg ellen való támadásban egyes pontokon eredményeket értünk el. Reims a francia harcvonalban van és mi kénytelenek vagyunk a tüzelést visznózni. Fájlaljuk, hogy a város ezáltal károkat szenved, tehát csapataink utasítást kaptak, hogy legalább a székesegyházat lehetőleg kiméeljék. A Középső-Vogézekben, különösen a Donon mellett Senonesnél és Saalesnál a francia csapatok támadásait visszautasítottuk. A keleti hadszíntéren ma események nem fordultak elő.

A lisztanyag fokozási módja.

A szükséges lisztanyag biztosítása céljából elsősorban szükséges, hogy az őszi vetés intenzív lefolytatása megtörténjék, másrészt a gabonavámok lehetőleg felfüggesztessenek, mindenestre azonban kell, hogy a meglevő buza gyorsan és arányosan kerüljön feldolgozásra, hogy a malmok és a közvetítő kereskedelem vissza ne élhessen a rendkívüli helyzettel.

A helyzet most az, hogy a vidékről további nagy szállítmányok érkeznek és a buza, illetve a lisztellátás gondja, hosszú időre el volna vetve, ha megfelelő munkakerő állana rendelkezésre. Miután azonban a lakosság és különösen az ipari és mezőgazdasági munkásnép javarésze bevonult, a búzát a szérűkről nem lehet elég gyorsan beraktározni, a gabonaszállítmányokat nem lehet a kellő tempóban Budapestre juttatni, így nehézségekbe ütközik a tömegesen érkező, illetve tovább szállítandó küldemények kirakodása, illetve elszállítása.

A vasuti kocsik és az uszályhajók egész serege vár arra, hogy drága tehétől megszabaduljon, a megfelelő munkás-kéz azonban oly kevés, hogy sem a malmok, sem a kereskedők nem tudnak elég lisztet termelni, illetve értékesíteni, másrészt pedig a meglevő munkássereg munkabére annyira felszokott, hogy ezt a többletet be kell számítani a lisztárakba, ami lényeges emelkedést jelent. Itt keresendő a lisztdrágaság igazi oka, amivel természetesen egyes lelkiismeretlen tényezők még vissza is élnek. Ép ezért feltétlenül szükséges, hogy a lehető legrövidebb időn belül gondoskodás történjék megfelelő munkástábor biztosításáról.

Ezt a nehéz feladatot a mostani körülmények közt csak egy módon lehet megoldani, még pedig úgy, hogy sok ezerre rugó hadifoglyaink alkalmas elemeit, tisztességes bérek mellett a buza szállításához, kirakodásához és továbbításához szükséges munkára alkalmazzuk.

A hadvezetőségnek ugyanis gondot okoz a több mint félszáz ezernyi fogolytábor el látása és beosztása, nem is szólva arról, hogy ezidő szerint valószínűleg elölsdiék az ország testén és semmi hasznukat nem vesszük.